

ST·OLAV

K A T O L S K T I D S S K R I F T

• FOR RELIGION OG KULTUR •

78. ÅRGANG

19. MARS 1966

A V I N N H O L D E T :
ET ANSVAR (LEDER) - ET INDISK ORDSPROG - INNBLIKK
OG UTSYN - MARIA BUDSKAPSDAG - BLIKK PÅ TIDEN -
FILM - ET SOGN I LONDON (2)

NR
6

NESTE NUMMER UTKOMMER 2. APRIL 1966

AV KIRKENS LIV

Uken 20.—26. mars

Uken 27. mars—2. april

4. UKE I FASTEN

Epistel: Brevet til Galaterne, 4. kap.

Evangelium: Johannes 6. kap.

Laetaresøndag. Gled deg Jerusalem. Som en vårbekk bruser gleden oss i møte i søndagens tekster. Dette er en forsmak på påskegleden. Fryd dere med glede dere som var sorgfulle så dere kan juble og drikk dere utørste av trøstens overflod. Kirken er klok som minner oss om gleden på en så overstrømmende måte nettopp nu, halvveis i fasten. Vi forbereder oss til å følge Kristus gjennom hans lidelser så godt våre menneskehjerner formår å følge denne smerte som Han måtte igjennom. Dagens liturgi minner oss om at vi ikke må glemme at Kristus har seiret, og at det er oppstandelsens morgen som er målet.

Evangeliet forteller oss om mirakelet om de 5 byggbrød og de to fisker som mettet 5000 mennesker. En forberedelse til eukaristien hvor Jesus gir seg selv til næring for alle mennesker.

Pasjonstemaet finner vi i denne uken også. Alle evangelier unntatt det for torsdag er fra Johannes-evangeliet. Det er apostelen Johannes som skal innføres i pasjonen — kampen mellom lyset og mørket. Vi møter her Kristus som den som gir næring, som den som utøver sin Fars rettferdighet, som lyset som kommer til dette folket som stadig vender ham ryggen. Som den som bringer syn til blinde og helbreder dem som tror på ham, og som den som vekker opp døde til livet.

Fredag feirer vi Marias bebudelse.

Herrens engel kom til Maria med det glade budskap, og hun unnfanget av den hellige ånd. «Se jeg er Herrens tjenerinne, det skje med meg efter ditt ord.»

PASJONSUKEN

Epistel: Brevet til Hebreerne 9. kap

Evangelium: Johannes 8. kap.

Kirken anlegger idag sorg. Alle kors og statuer blir dekket med slør. Fasten har hittil forberedt oss, det har vært en tid for omvendelse og fornyelse av det åndelige liv. Denne uken er først og fremst viet til Kristi lidelser, men blandet med temaet om dåpen.

Hele uken får vi i evangeliene innblikk i Jesu moralske lidelse, i den ensomhet han måtte føle ved å konstatere hvor lite hans lære var blitt forstått.

Søndag sier Jesus til jødene «Før Abraham ble til er jeg». Men de tok stener opp og ville stene ham.

Mandag sender ypperstepresten og de skriftlærde tjener ut for å gripe ham, men Jesus fortsetter appellen «Om noen tørster, la ham komme til meg og drikk. Den som tror på meg, av hans liv skal det, som skriften sier, flyte levende vannstrømmer.»

Tirsdag sier Jesus til sine brødre «Min time er ennå ikke kommet, men for dere er den alltid der. Verden hater ikke dere, men den hater meg fordi jeg vitner om at dens gjerninger er onde».

Onsdag «Da tok jødene atter stener for å stene ham». Jesus svarte «Mange gode gjerninger har jeg vist dere fra min Far, for hvilken stener dere meg?»

Torsdag får vi igjen bevis for Jesu godhet for de utstøtte av samfunnet som ikke fordømmer, men gir en sjanse til å begynne et nytt liv.

Lørdag synes det som om stemningen er slått om og at Jesus er blitt anerkjent, men dette er bare et ytre fenomen. De skriftlærdes hat er om mulig enda sterkere. Jesus sier: «Nu er min sjel forferdet, og hva skal jeg si? Fader frels meg fra denne time? Men nei, derfor er jeg kommet til denne verden. Fader herliggjør ditt navn.»

GUDSTJENESTER PÅ SØN- OG HELLIGDAGER	Stille messe	Høymesse
OSLO: St. Olavs kirke, Akersveien 5. Biskopen og prestegården 42 52 87. Sogneprestkontoret 41 41 61	7.00 9.00 9.45 og 19.00	11.00
St. Hallvard kirke, Fransiskanerne, Urtegt. 29, tlf. 68 08 68	8.30 19.00	11.00 —
St. Dominikus kirke, Dominikanerne, Neuberggaten 15, tlf. 55 07 71	8.15 9.00 11.30	10.00 —
Vår Frue Villas kapell, Montebello, Ullernchausséen 52, tlf. 55 81 21	8.30	—
Grefsen kapell, Glads vei 23, tlf. 212355	9.00	10.30
Lunden kloster, Trondheimsveien 309, tlf. 21 25 87	9.00	
ARENDAL: St. Franciskus kirke, Tyholmen, tlf. 22 209	8.00	11.00
BERGEN: St. Pauls kirke, Christies gt. 16, tlf. 15 410	9.00 19.00	11.00 —
Vår Frue kirke, Helleveien, tlf. 56 245	9.30 19.00	— —
DRAMMEN: St. Laurentius kirke, Cappelensgt. 1, tlf. 83 20 19	8.30	10.30
FREDRIKSTAD: St. Birgitta kirke, Kongens gt. 9, tlf. 11 438	9.00	11.00
HALDEN: St. Peters kirke, Kristian V's pl. 1, tlf. 1168	8.00	10.45
HAMAR: St. Torfinns kirke, Torvg. 113, tlf. 23 751	8.30	11.00
HAUGESUND: St. Josefs kirke, Haralds gt. 21, tlf. 3195	8.30	11.00
HØNEFOSS: St. Theresia kirke, Vesterngt. 5, tlf. 21 266	8.00	10.30
KRISTIANSAND S.: St. Ansgar kirke, Kirkegt. 3, tlf. 24 225	8.00	10.30
LILLEHAMMER: Mariakapellet, Weidemannsgt. 3, tlf. 52 550	—	10.00
LILLESTRØM: St. Magnus kirke, Romeriksgt. 1, tlf. 71 28 85	8.30	11.15
MOSS: St. Mikael's kapell, Ryggeveien 24, tlf. 51 038	—	11.00
PORSGRUNN: Vår Frue kirke, Sverres gt. 26, tlf. 50 793	7.45	10.45
SARPSBORG: St. Olavs kapell (1. og 3. søndag) O. Haraldssongt. 49, tlf. 53765	17.30	—
STABEKK: Maria kirke, Nyveien 17, tlf. 53 77 35	8.30 19.00	10.45
STAVANGER: St. Svithun kirke, Dronningensgt. 8, tlf. 25 534	8.00	10.30
TØNSBERG: St. Olavs kirke, Sandefjordgt. 1, tlf. 11 949	8.00	10.45
TRONDHEIM: St. Olavs kirke, Prinsensgt. 2a2 Biskopen og prestegården tlf. 21214	8.45 19.00	11.00 —
St. Elisabeth hospital, Ila tlf. 21607	6.15	—
KRISTIANSUND N.: St. Eysteins kirke, Flinteg. 5, tlf. 2779	8.00	11.00
LEVANGER: St. Torfinns kirke og St. Eysteins sykehjem, Jernbanegt. 29	8.30	11.00
MOLDE: St. Sunniva kirke, Parkveien 23, tlf. 51 467	8.30	11.00
ÅLESUND: Vår Frue kirke, Nørvesund, tlf. 7558	8.30	11.00
TROMSØ: Vår Frue kirke, Storgt. 94. Biskopen og prestegården, tlf. 3604	8.15	10.30
St. Elisabeth hospital, Mellomveien 15, tlf. 2101	6.20	—
BØDØ: St. Eystein kirke, Hernesveien 22, tlf. 21 783	8.15	10.30
HAMMERFEST: St. Mikael kirke, Salsgt. 52, tlf. 1447 (1. VII—31.VIII (St. Elisabeth Institutt, tlf. 1392)	19.00 8.00	10.30 10.30
HÅRSTAD: St. Sunniva kirke, Skolegt. 4, tlf. 1205	8.00	10.30

ST. OLAV

KATOLSK TIDSSKRIFT FOR RELIGION OG KULTUR

Redaksjon: Hallvard Rieber-Mohn (ansvarshavende) og Åge Rønning.

Redaksjonens adresse: Neuberggaten 15, Oslo 3.

Ekspedisjon og forlag: Akersveien 5, Oslo.

Kontortid: 9—16. Lørdag: 9—14. - Tlf. 42 31 70.

Boligtelefoner: Redaksjonen 55 07 71.

Abonnement (direkte ell. gjennom postkontorene). Kr. 20 pr. år - Kr. 10 pr. ½ år. Utlandet kr. 24.

Annonser: 10 dager før utg.dagen (se nederst på omslagssiden). 24 nummer årlig. - Postgiro 153 21.

ET ANSVAR

I forbindelse med det norske utviklings-prosjektet i Kerala, India, uttalte en meget høyt plasert offentlig personlighet engang, at dette skulle vi nordmenn gjøre med ydmykhet og respekt, fordi «inderne har en like gammel kultur som vår egen». Tanken var god og velment, men informasjonen var dårlig — «utviklingslandet» India har 5—6 ganger så gammel kultur som vår. At dette gir en forståelig selvbevissthet, er verden blitt minnet om nylig: Landet trues alvorlig av hungersnød, og store hjelpeprogrammer forberedes i Vesten — men statsminister *Indira Gandhi* reagerte først nærmest irritert på dette dessverre såre nødvendige bestyr. Det er hårdt for et stolt kulturfolk å etter år å være avhengig av gaver og nødhjelp. Og det er på den annen side vanskelig, for nasjoner som for enkeltmennesker, å gi og hjelpe uten å utvikle malplaserte overlegenhets-komplekser.

Fra begge sider har en nå finstemt sine toner og kan komme til saken: At India trenger hjelp — drastisk og hurtig. Norges Røde Kors og Kirkens Nødhjelp virkelig-gjør sine planer her hjemme — en fellesaksjon av Vatikanet og Kirkenes Verdensråd er også igang på verdensplanet. Hva dreier det seg om?

En appell, som er undertegnet av FN's og FAO's generalsekretærer, fastslår det kort og klart: Syv store områder i India må se hårde tider imøte — befolkningen i de verst truede landsdeler omfatter ca. 100 millioner mennesker. Omkring 5—6 millioner av dem kan nå direkte ved de improviserte hjelpetiltak. Mellom 15 og 20 millioner barn er i en særlig utsatt situasjon, men også landets veldige og for en stor del konstant underernærte gamle, ikke-produserende befolkning er i akutt fare. Situasjonen vil forverre seg i de kommende måneder — noen bedring ser en ikke før årets slutt, dersom høsten da er god i år.

Pave Paul sendte samtidig ut en inntrengende og alvorlig appell over denne «utålelige» situasjon. Mens mange i Vesten sorgløst feirer karneval, sa Paul VI., stirrer millioner av våre brødre døden i øynene, av mangel på det daglige brød: «For en sløsing med midler som kunne redde utallige mennesker fra sulten og utslettelsen!» I en slik situasjon, sa paven, må fastetiden få en ny og påtrengende mening, som en innbydelse til selvfornektelse, hjelpsomhet, omvendelse til nestekjærlighet. «Hvem av oss kan si, at hans eget sinn og hans livsførsel retter seg etter fastetidens ånd og forbereder feiringen av påskemysteriet, dersom han glemmer sine brødre som går under i hunger og nød?»

En svimler ved tallene, en føler seg maktesløs ved problemets omfang. Men det er jo på enkeltmennesket en må tenke: Det ene barn som en faktisk selv kan nå, den

TIL BISPEDØMMETS TROENDE

Jeg meddelte for nylig i Fastemandatet at vi i år ikke ville igangsette noen fasteaksjon til fordel for et spesielt formål, men ville konsentrere oss om å hjelpe de enkelte sogn.

Den Hellige Far har imidlertid gjennom den Nordiske Bispekonferanses president, biskop Taylor, bedt oss inntrengende om å holde innsamlinger i våre land for å avhjelpe den tiltagende hungersnød i India.

Vi vil gjøre dette ved å la kollektene i våre kirker og kapeller på søndag Laetare (20. mars) gå til dette formål, dog slik forstått at våre sogneprester kan holde tilbake det beløp de vanligvis får inn i en søndagskollekt.

Jeg vil be alle gjøre sitt til at dette bidrag som vil bli ledet videre til «Kirkens Nødhjelp» må bli så generøst som mulig.

Med takk for hjelpen og vennlig hilsen

† John W. Gran

Biskop.

ene fortvilede familie som faller utenfor hjelpen dersom akkurat vi trekker på skuldrene. Havet består av dråper. Bak milliontallene: De enkelte liv.

Aksjonen kommer «ubeiligg» — ulykker gjør som regel det. De fleste av dem som leser dette er alt annet enn velbeslåtte med gods og gull, og der er allerede — i forbindelse med fastetiden — appellert til gavmildheten for andre, også såre nødvendige tiltak. Men det får ikke hjelpe: Slik er verden i dag — en stadig unntagelsestilstand vi ikke kan lukke ute, så lenge vi lever så trygt og godt som vi gjør. Vår velferd blir utålelig, ja en «skandale» i Bibelens strenge betydning, dersom ikke dette hav av elendighet også hører med i vår egen livsfølelse. Der er ingen annen voksen måte å være menneske på, i en tid som vår. De som sukker over bøssene, innsamlingene, kollektene, appellene, merkesalget: «Skal vi da aldri få fred», bør føle seg sikre: De vil aldri mer få fred. Den bevisstløse hygge om egen trivsel er definitivt død — mennesket er for alltid overgitt i medmenneskets hender og ansvar. Og det tilkommer sannelig ikke kristne mennesker å mene, at dette er for en «plage» å regne.

I vår samvittighet vet vi alle bedre.

HRM.

ET INDISK ORDSPROG

FEILVURDERER VI DAGENS SITUASJON?

Der er et gammelt indisk ordsprog som sier at det vanskeligste forhold i verden er det mellom den som gir og den som mottar gaver. Under en lang historie og med en stolthet som ikke er innbilsk, men preget av stor verdighet, har våre mer mørk-hudete venner der borte mumlet dette ordsprog for seg selv, antagelig allerede på et tidspunkt hvor vi her hjemme drakk mjød for å feire vellykkede plyndringstokter i vesterled. Tro om vi egentlig noen gang siden heller har tenkt noe på dette med giver og mottager, til tross for at vi selv av og til faktisk har vært gjenstand for generøs hjelp. Vi reduserer i dag lett forholdet til et enkelt, sindig spørsmål til oss selv: Skal vi gi en femmer eller ikke? Og, hvis vi først gir denne femmeren, tar vi det visst for gitt at alle problemer dermed er løst. Selvfølgelig, alle har i sin familie et medlem som litt fornærmet sier med en gang vedkommende får en pakke: Og jeg som ikke har noe til deg. Det oppstår et avhengighetsforhold og en reaksjon på

det. Men slikt er noe som vi kan bortforklare som nervøsitet og frøkenfakter. Det hele blir mer innviklet når det gjelder et folk på flere hundre millioner mennesker, hva slags frøkenfakter kan nå det være. Sier vi, og nå er det vi som blir fornærmet.

*

Vi har fått problemet inn på livet de siste ukene på grunn av meldingene fra India. Den ene dag hørte man om en storstilet felles-kristen hjelpeaksjon over hele verden for å skaffe inderne mat. Den neste dag erklærte Indias statsminister at det ikke hersket hungersnød i landet. Og så, fordi det ikke ennå var katastrofe, oppsto usikkerhet. En stor organisasjon avlyste nesten sin innsats, gode nordmenn trakk på skuldrene: Vel, så var det ikke nødvendig med en femmer denne gangen ihvertfall.

Jeg tror personlig at vi her er inne på en så grov feilvurdering av dagens verden og vårt forhold til denne verden at det er fare på ferde. Mildt sagt.

*

For det første: Indias kvinnelige statsminister sa omtrent dette: «Vi sulter ikke. Vi lider ikke nød. Vi trenger hjelp, men vi har ikke hungersnød». Senere begivenheter, bl. a. opptøyer i millionbyen Calcutta har vist at det er fine nyanser i denne uttalelsen. Matsituasjonen på kontinentet er utvilsomt så alvorlig etter den 10 måneder lange tørken at bare en fortsatt og øket hjelp utenfra kan hindre at millioner dør før nye avlinger kan bringes i hus.

Allerede på et tidlig tidspunkt mente den indiske regjering at 70—100 millioner mennesker ville bli truet av hungersnød hvis intet ble gjort for å møte tørketrusselen. Tretten land, deriblant Norge, ble kontaktet og alle svarte positivt med hjelpeplaner etter hvert. Mulighetene for en massedød ble stoppet i første omgang takket være indernes egen planlegning og andre nasjoners vilje til samarbeide. Det er fakta.

Men faren er overhengende fremdeles, særlig hvis noen nå trekker seg fra ansvaret.

En inder sa til meg forleden: «Vi ropte ulv, ulv og vennene våre strømmet til. Men ulven hadde hørt dem og rømte til skogs. Så sier våre venner bestyrret: Her finnes jo ikke noen ulv.»

Bildet er brukbart, ja ganske utmerket.

India trenger fortsatt hjelp, det er ikke tvil om det. Ansvarlige indiske representanter jeg har snakket med understreker dette og sier at landet er meget glad for norsk støtte. De trenger norsk støtte. Men vi går ikke rundt og tigger, sier de, vi vil stå på egne ben. Vi er takknemlige for hjelp i de månedene som nå kommer, men ingen må vifte med hjelpen i ansiktene våre, vi har en nasjonal stolthet som vi ikke kan gjemme bort.

I dag, etter de siste uromeldinger kan vi se faren i denne gamle stolthet, i det gamle ordsprog. Men både stoltheten og ordsproget tilhører dagens virkelighet. Og derfor er det vi som må se denne virkelighet i øynene.

Hele vår innstilling til utenlandshjelp blir fort skjev. Vi er ofte flinke til å yte noe i katastrofesituasjoner. Men hvis det er snakk om en mer

langsiktig og tålmodig hjelp til folk som lever på grensen av hungersnød og som samtidig er for stolte til å la seg behandle som barn på forsorgen, hva så? Kan vi klare den påkjenningen i våre hjerter?

Jeg frykter for at mange av oss da vil bruke femmeren til noe annet, og bare sjeldent med dårlig samvittighet.

Og jeg tror en ting til: Hvis denne følelsen skulle få feste i dag ville det være en så grov feilvurdering av situasjonen i dagens verden at det vil bli stående for efterslekten som en av tidens groveste svikt.

*

I ngen politiske realiteter, som kommunistenes spill i Bengal og Kerala, valget neste år, de store rustningsutgifter India må påta seg på grunn av kinesisk press osv., ingenting av dette er en fullstendig og tilstrekkelig forklaring på vårt India-problem.

Vi står overfor en del av vår verden som må hjelpes i årevis fremover, helt til jordens rikdommer er bedre fordelt og ikke ligger i pengekasset til 30 prosent av menneskene. Det er problemet, og det betyr at det er det glade vanvidd å diskutere om hjelpen til India bør fortsette eller ikke på grunn av meningsforskjell om sprogets nyanser.

FAO sier at mellom 300 og 450 millioner av verdens 3 265 millioner mennesker ikke har nok å spise. Det vil ikke absolutt si hungersnød, men en langsom og like brutal svekkelse av millioner av unge og gamle som på grunn av underernæring utsettes for de fryktelige underskudds-sykdommene pillagra, beri-beri, kwashi-orkor, blindhet på grunn av vitaminmangel, nedsatt arbeidskraft osv., osv.

Noen flere tall: 1 250 millioner mennesker har en gjennomsnittlig inntekt pr. hode på 700 kroner i året. Vi gjentar: i året.

I India er dette beløp noe lavere, 500 kroner. Selv om man tar i betraktning forskjellige levevilkår, leveomkostninger, osv. er det klart at vi står overfor fattigdom av en art som vi, ja, har vanskelig for å forestille oss.

Det ble holdt nesten 70 innlegg på det annet Vatikankonsil om disse tingene, mange av biskopene kom jo fra fattige nasjoner og hadde førstehånds kjennskap til sakene. De visste at verden er delt inn i det som engelskmennene kaller *the haves* og *the have-nots*. Og biskopene insisterte på at problemet var av vital interesse for Kirken.

For- skjellige vurder- inger

KLIPP FRA
PRESSEN

«Verdens matvaremangel og den voldsomme befolkningstilvekst i utviklingslandene innebærer kanskje den største utfordring av konstruktiv tenkning, til langsiktig planlegning og vilje til nyskaping som vår generasjon overhodet har vært stilt overfor.»

(Utenriksminister John Lyng i Stortinget 8. mars.)

«Hvis man definerer hungersnød med en ekstrem matmangel, skal man bruke dette ordet. Definerer man det imidlertid med at folk faller døde om på gater og veier, er det galt.»

(Generaldirektør B. R. Sen i FNs matvare- og jordbruksorganisasjon FAO, i en uttalelse om situasjonen i India.)

«Indias statsminister sier at det ikke finnes noen hungersnød. Ville det da ikke være en tanke å benytte de pengene som ble avsatt til mat til å avhjelpe noe av det skrikende behov som finnes i vårt eget land med hensyn til hjelp for handicappede og lignende.»

(Inserat i en Oslo-avis den 8. mars.)

INNBLIKK : UTSYN

I KIRKENS LIV OG TANKER

skaberne vil derfor blive offentliggjort omkring årsskiftet 1967.»

(Katolsk Pressetjeneste.)

KIRKENS REGNSKABER

«Den katolske kirke i Danmark vil offentliggjøre sine regnskaber. Overfladisk bedømt ser denne nyhed ikke epokegjørende ud, men i virkeligheden er der tale om noget enestående, idet den katolske kirke oftest går stille med dørene, hvad regnskabsspørgsmål angår, og det er måske netop en af årsagerne til de mange gisninger om kirkens økonomiske ressourcer. I denne sammenhæng er det også interessant at se, at Vatikanet, der sjældent løfter et øjenbryn, hvadenten man bliver angrebet eller rost, fornylig gjorde sig den ulejlighed at sende pressen en redegørelse, som svar på kritik i forbindelse med den såkaldte skattesag i Italien. Uheldigvis fulgte der ikke noget regnskab med Vatikanets redegørelse, men man kan ikke se bort fra, at den tid måske ikke ligger så fjernet, da dette vil ske.

Hvad den katolske kirke i Danmark angår, så er den aktuelle anledning til, at pengespørgsmålet bringes på bane, at den nye biskop Hans L. Martensen og hans økonomiske råd, der består af direktørerne Svend Fredriksen, Harald Guldager og Børge Mannov, ønsker at drage katolikkerne aktivt ind i et anliggende, som dog burde være af fælles interesse. I den katolske kirke er der ikke tale om nogen tvungen bidragsorden. Enhver katolik giver efter behag, og han har krav på kirkelig bistand, hvad enten han betaler en øre eller ej til præsternes underhold og kirkernes vedligeholdelse. Den danske katolske kirke med dens institutioner og 37 sogne behøver 2,5 million kroner om året for at kunne få det hele til at løbe rundt.

Her har man et årligt driftsunderskud på 300.000 til 400.000 kr. om året, som kun kan dækkes ind, hvis man går tiggergang i mere velfunderede bispedømmer i udlandet. Og blandt andet er præstelønningerne et mørkt kapitel i den danske katolske kirkes historie. Ganske vist ligger det i selve præsteembedets natur, at sjælesørgeren skal leve af «almisser», men der er dog grænser for, hvor langt man kan drive denne tankegang i et velfærdssamfund af 1966. De katolske præsters løn ligger på 1200 kr. plus kost og logi — i kvartalet! Her ud over er de helt afhængige af, hvad folk ellers giver dem, eller hvad de efter en lang arbejdsdag kan tjene ind ved at holde foredrag, skrive osv.

Det er derfor i det katolske bispedømme i Danmark startet en såkaldt fastekampagne, gennem hvilken den enkelte katolik bliver mindet om sit medansvar for tilstandene. Man minder om, at den danske katolske kirke ved at skulle lægge beslag på udenlandske trosfællers reserver, forhindrer, at pengene kommer de fattige i fattige lande — u-landene — til gode. Og det økonomiske råd foreslår derfor, at man i fastetiden giver en dagløn til sit bispedømme. Men man ser også fra bispedømmets side det helt rimelige og eneste rigtige i, at de danske katolikker så til gengæld får en åben orientering om, hvad man råder over, og hvad pengene bliver brugt til. Regn-

— OG ØKONOMISKE DRIFT

— *Hvordan er det med bidrag fra katolikkerne?*

Det er kun cirka en trediedel af katolikkerne, der betaler kirkeskat, og mange betaler forbavsende små beløb. Men vi tror, viljen er til stede hos alle til at betale, når regnskab og budget offentliggøres såvel fra sognene som fra selve bispedømmets side. Når enhver kan se, hvad pengene bruges til, og hvad vi skal bruge i den kommende tid. Vi mener, at lægfolket er ansvarsbevidst nok til at tage denne sag op, hvis man får at vide, hvad man forventer af den enkelte.

— *Skulle bispedømmet kunne blive i stand til at klare sig selv økonomisk?*

Ja, vi mener faktisk, det skulle blive muligt at klare både drift, investering og bedre præstelønninger, når vi bare alle er med og vel at mærke betaler en rimelig andel. Der skal en del beregninger og statistiske undersøgelser til for at finde ud af, hvor stor denne andel bør være. Vi mangler således en del materiale, så det tager lidt tid — men det skal snart komme. Iøvrigt vil vi hellere kalde det kirkebidrag. Det er jo noget frivilligt, ikke en skat, der bliver pålagt én.

Vi mener stadig, det frivillige element er vigtigt, ligesom det er vigtigt, at man betaler til det sogn, man er knyttet til. Så må sognet sende en vis andel til bispedømmet. Vi skal nok sørge for sagkyndig hjælp til sognene — både til regnskab, budget og mellemregnskab med bispedømmet.

(Harald Guldager,
medlem av biskop Martensens
nye økonomiske råd.)

LITE OPPMUNTRENDE

«Spesielt i denne hårde vinteren var det godt å tenke på at *denne* var da ialfall den siste i Urtegaten 29. Ja, det kan ikke mere være tvil om det. Snart står Enerhaug-gaten 4 ferdig til innflytting. Som dere vet, har vi fastsatt innvielsen til 15. mai.»

«Som det fremgår av vedlagte skriv, vil inntektene til fastealmisser i større grad tilfalle de enkelte sogn. Dette skriv kommer meget beleilig: mens vi hadde regnet med at inntektene skulle stige i byggeperioden på grunn av interesse for det store foretagende, har vi dessverre måttet notere følgende tall: Kirkeskatt 1964: kr. 8 790.— mens det i året 1965 ble: kr. 6 399.—. Også kollektinntektene har gått tilbake, fra kr. 9 292.81 til kr. 9 195.49. Særlig oppmuntrende er dette ikke.»

(St. Hallvard sognebrev.)

PERSONLIG ANSVAR

«Hvis Kirken skal trives og bevare sin sundhed, kan den ikke undvære den offentlige meningsregulerende indflydelse, som er en livnødvendighed i ethvert demokratisk system og for den sags skyld også inden for enhver reli-

(Forts. side 92)

SÆDEN ER GUDS ORD

Kristus sammenlignet engang seg selv med såmannen som går ut for å så den gode sæd på marken. Noe falt i den gode jord, som gir hundrefold igjen. Vi har ingen vanskeligheter med å forstå dette bilde. Hvor ofte har vi ikke erfart at enkelte ord som vi hører trenger dypt inn i oss, finner en grobunn og «spirer». Selv mennesker uttaler jo ord som virker slik på oss. Enda mer da Guds egne ord. Hvor inspirerende har ikke Skriften virket på våre sinn, især Jesu lignelser, hans bergpreken, men også hans bebreidelser, hans visdomsord. Vi må gi Esaias rett, når han på Herrens vegne uttaler: «Likesom regnet og sneen faller ned fra himmelen og ikke vender tilbake dit, men vanner jorden og får den til å bære og spire, og gir såmannen sæd og den etende brød, således skal mitt ord være, det som går ut av min munn. Det skal ikke vende tilbake til meg, men det skal gjøre hva jeg har bestemt, og lykkelig utføre hva jeg sender det til» (Es. 55, 10—11).

Dette skjer ikke bare en sjelden gang, men hver eneste dag. En gang i historiens løp fikk imidlertid denne profeti en uhørt sterk mening. Guds ord kom ned i et menneskesinn og bar en frukt som stiller alle dets andre virkninger i skyggen. Ordet utfoldet seg, ikke bare i kjærlighetsgjerninger, i mystiske opplevelser, i heltemodig selvfornektelse. Guds Ord spirte, og Guds Ord ble født.

Det mysterium vi feirer på Maria budskapsdag den 25. mars er fra én side sett det som daglig skjer, når Guds ord faller i den gode, frodige jord og bærer frukt. Guds makt er den samme, og Hans mål det samme: å frelse ved sin sannhet. Maria er med andre ord ikke på noen måte fremmed for den troendes kår. Tvertom, hun er selve troens vidne. Hun stiller seg ikke utenfor våre rekker, men fremst i våre rekker.

Hun visste det ikke den gang, hun kunne ikke vite det. Men Gud hadde ifølge sine uransakelige planer gjort henne til en jord som der aldri før hadde vært maken til, som det heller aldri skulle bli maken til senere. Hun var bare jorden, den jord som ikke selv skaper liv, men som mottar det. Hun var den menneskelige jord som tar imot Guds ord spontant og med glede ved ganske enkelt å si «ja». Men fordi hun var den hun var, det kar som Gud fra all evighet hadde bestemt og holdt rede til denne dag, fordi tidens fylde var kommet, kom Guds ord til henne med en slik makt, at frukten ikke ble en eller annen form for hellighet, men Den Hellige.

Maria gjorde ikke annet enn det som enhver av oss er kalt til å gjøre, når Gud sender sitt ord: åpne seg, motta i tro og lydighet, gjøre seg til en ydmyk tjener. Men denne ene gang ble det som spirte Den Allerhøyestes Sønn.

Menneskevordelsen er en begivenhet som overgår vår fatteevne, et mysterium som det ikke er noen skapning gitt å uttømme. Men Maria spiller den rolle som også vi faktisk daglig er kalt til å spille.

På én og samme dag, Maria budskapsdag, feirer vi Kristi menneskevordelse og Marias tro. Den første er selve hjertet i vår kristne overbevisning: vi har ikke annet å

«Angelus Domini nuntiavit Mariae —» (Chartres, 13. årh.).

gjøre enn i takknemlighet å tilbe Guds uransakelige veier. Men Marias tro er et nært eksempel på den tro som Gud venter av også hver enkelt av oss. På sin budskapsdag kom Maria nærmere Gud enn noen skapning noensinne er kommet: Hun ga liv til sin Herre. Men da kom hun også nærmere oss enn noensinne. For om menneskenes kall kan være ytterst forskjellige, så forblir deres tro til syvende og sist alltid det samme «ja» til Gud: Det skje meg etter ditt ord.

A. R.

INDIA: FØRSTEHJELP OG LANGTIDSPLAN

Den 9. mars talte Paven i italiensk radio for India-hjelpen. «Til alle dere som hører oss», sa han «sier vi: Alle plikter å hjelpe. Ingen kan lenger si: Dette vet jeg ikke. Og i en viss forstand kan ingen lenger si: Jeg kan ikke, jeg bør ikke hjelpe.»

Paven har sendt 62 millioner lire til India og 30 millioner til Pakistan. Hans appell bragte på én uke inn 3 milliarder lire i Italia. Men Paul VI er overbevist om at det er radikal reform av den økonomiske politikk og organisasjon på verdensplanet som må til, og arbeider på en rundskrivelse om dette viktige problem.

BLIKK på TIDEN

BESVÆRLIG MUNK

■ Uffda — dette kom ubeleilig. Magister Jon Medbøe, en fantasifull universitetslærer med mer enn én rev bak øret, har blåst nytt liv i den gamle spøkelseshistorien fra Nidarosdømen, hvor bispinne Gleditsch allerede lenge før krigen så en munk «med et ondt uttrykk i ansiktet» som tok kvelertak på den forrettende prest. Hvorvidt det var for å hevne seg på reformasjonen eller fordi prekenen var lang og dårlig, fremgikk dengang ikke av visjonen. Men nå har altså filosofen og musikk-magisteren Medbøe også hørt ham — nattetider og til levende lys. Hans slepende skritt i dømens gallerier — hans gregorianske sang. Middagsavisene har daglig bragt oss hektiske bulletiner fra jakten på det papistiske spøkelse. Det er visst like før vår ledende parapsykolog, professor Harald Schjelderup, sendes til Trondheim med stipendium fra Norges Almenvitenskapelige Forskningsråd for å overnatte i katedralen.

Selv er vi muligens uterlig rasjonalistiske når det gjelder spøkelser og mer eller mindre lettbevegelige menneskers visjoner av samme. Man skal intet forsverge, og både Medbøe og andre har underlige fenomener å fare med. Men i det minste vil vi skarpt påtale den angjeldende munks reaksjonære form for katolisisme. Kvelertak på lutherske medkristne er ille. Midnattmessen slik midt i fastetiden er heller ikke god liturgi. Mest begripelig, om avgjort uantagelig, er munkens påståtte attack på en av arbeidsformennene høyt oppe i galleriene — han er vel så gotisk at han ser seg arg på vår lettferdige, moderne pseudo-gotikk.

Vi får håpe han blir funnet. Noen bør forklare ham både Vatikankonsilet, *aggiornamento* og økumenikken. Kvelertak på lutherske pastorer og narrelek med travle magistre — det går ikke lenger. Nå som vi hadde fått det så hyggelig!

TROLLSPLINTEN

■ En annen magister, Lars Roar Langslet, synes oss å bevege seg på sikrere grunn når han i et brev til «Aftenposten» (morgennr. 26. februar) arresterer en annen og farligere gjenganger: Den politiske dobbeltmoralen i adskillig av vår utenriks-orientering. Han har sett seg arg på en «Aktuelt»-sending i NRK i forbindelse med statskuppet i Ghana, der den falne diktator Kwame Nkrumah visst fikk alle blomstene og ble entydig fremstilt som «en slags vernehelgen for det radikale, fremskrittvennlige Afrika», mens han vitterlig ledet et terrorregime av skummel art:

«Tendensen i denne «orientering» er typisk for en viss blanding av idealisme og realisme som radikalere dyrker i sitt forhold til såkalte utviklingsland. Man har grepet det viktige poeng at det er både urealistisk og ufornuftig å anlegge vårt eget demokrati og flerparti-system som mønstergivende målestokk på samfunn med andre tradisjoner og andre problemer enn vi har. Derfra hopper man behendig til det standpunkt at utviklingslandene trenger industri og økonomisk utbygging, og bare den politiske ledelse går hårdnakket inn for det, så er det ikke så nøye om den arresterer og hugger hodet av sine motstandere, og gjør sitt land til en ren politistat. Det var det samme forsvar som i sin tid ble anført for Stalin: Også han satte inn med et effektivt program for industrireisning, og den terror han også satte i gang med, måtte vi ta med på kjøpet — «den som vil målet, må ville midlene».

Dette machiavellistiske syn på politisk og økonomisk utvikling er det visst fremdeles mange som forveksler med politisk

realisme. Men når det kamuflerer seg som «orientering» i Norsk Rikskringkasting, gjennom et skamløst skjønmaleri av vold og despotisme, da bør det også reageres kraftig.»

Det er visst så sant som det er sagt.

DET GLEMTE ANSVAR

■ Et merkelig trekk ved en tid hvor pornografien blomstrer i hver kiosk og bokhandel: Den saklige seksualundervisning av barn og unge viser seg nesten ugjenomførlig. Den er vedtatt av alle — også kristne — ansvarlige instanser. Den er oppført på skoleplanene. Den fungerer bare ikke — eller nesten ikke. Før-ekteskapelige forbindelser og svangerskap hos meget unge, ja, skoleelever — dels med uoverveide tidlige ekteskap som følge, er blitt et problem. For en ikke liten del konstaterer en ikke bare etisk umodenhet, men simpelthen materiell uvitenhet om kjønslivet og dets problemer hos dem som «kommer i ulykken». Ansvaret for det faller i vid utstrekning tilbake på oppdragerne.

Katolske oppdragsprinsipper tillegger i første rekke foreldrene det ansvar å informere barn og unge om så intime sider ved menneskelivet, innenfor rammen av en kristen karakterfostring. Intel kan egentlig erstatte verdien ved at viten om dette viktige livsområdet meddeles de unge av deres nærmeste - av mennesker som kjenner dem, forstår dem på de ulike

alderstrinn og holder av dem. Tar våre katolske foreldre det alvorlig, med virkelig realistisk omsorg for sine barns vanskeligheter i oppvekst-årene, med henblikk på et samfunnsmiljø hvor normer og adferd på dette området viser mange tegn på oppløsning og kaos?

Kirken aksepterer også, som en sekundær løsning, seksualundervisning i skolen. Den norske statsskolen er ennå, ut fra sitt klart definerte formål og folkets politisk uttrykte vilje, en skole der den kristne karakterfostring står på programmet. Tar vi feil, når vi sitter igjen med det inntrykk, at religionslærerne jevnt over oppviser en uklok og motvillig passivitet til faget, fremfor aktivt å etablere en sammenheng mellom emnets biologiske og etiske side og ta et ansvarlig, energisk samarbeids-initiativ på området? Emnet flyter — i likegladhet og villrede. Var det ikke nærliggende, at nettopp lærere som virkelig har et fast helhetssyn på seksuallivet nå bruker den norske skoles faktiske muligheter for en kristen løsning av problemet? Først og fremst av omsorg for de unge det gjelder, og de krav de med full rett stiller til oppdragerne. Men også som et sørgelig sent vitnesbyrd om kristen realisme.

Pater Leppich, den tyske jesuitten som har spesialisert seg på anvendelsen av moderne påvirkningsmedia når det gjelder å vekke mennesker til ansvar, har utgitt og spredt den plakaten vi her gjengir. Dens tekst lyder simpelthen: «Foreldre — la oss få beskjed i rette tid!»

PROSENTENES PARADOKS

■ Bernhard *Hagtvedt* er skolemann, teolog og filolog. Han har, som så mange andre, festet seg ved det skrikende misforhold mellom to Gallup-undersøkelser vedrørende norsk kristendom. På den ene side: Et overveldende flertall som erklærer seg troende, på den annen side: En kirkesøkning på noe omkring 3—5 %. (Vi omtalte disse tallene i «St. Olav» nr. 4 i år.)

Hagtvedt synes («Aftenposten»s kronikk 26. februar) at et slikt misforhold for en stor del må skyldes forkynnelsen, og redegjør for hva han mener er en altfor ensidig binding til reformasjonstidens problematikk — den har, mener han, bidratt til å fremmedgjøre vår tids mennesker for kirken, nettopp gjennom sin høyt priste bekjennelsestroskap. Ganske særlig finner han en indre selvmotsigelse mellom Luthers dypt pessimistiske syn på masse-kristendommens mulighet (videreført i pietismens utskillelse av «de vakte», den *egentlige* Jesu menighet) og den norske kirkes vilje til å fungere maksimalt som folkekirke — det norske folk i dets religiøse dimensjon. Hagtvedt fastslår, at bekjennelsestroskapen — snevert oppfattet — må underminere folkekirke-tanken, og mener at det er dét som er skjedd i norsk kristenliv:

«Men kan den norske kirke for alvor ville finne på å låse fast som det eneste akseptable grunnlag for forkynnelsen de teologiske konsekvenser som Luther selv og hans samtid trakk av hans «reformatoriske oppdagelse»? Da vil kirken neppe kunne avvise den anklage som rettes mot den for at den ikke følger med i den teologiske utvikling.

Det har jo nemlig foregått et intenst arbeide fra endel lutherske teologers side for å finne vei ut av det skjebnesvangre villnis som Luther efterlot seg i sine tanker om moralen og Guds rike. Den avhandling for den teologiske doktorgrad som nåværende professor Johan B. Hygen offentliggjorde i 1948, nettopp under tittelen «Moralen og Guds rike», er ett storartet forsøk på å vise en farbar vei.

Det må være mulig også for en luthersk kirke — og det må være likefrem en livsbetingelse for den, hvis den fortsatt vil være en folkekirke — å nå frem til hele folket med sin appell. Hva om kirken reduserte bruken av sitt i grunnen intolerante synd-nåde skjema og i stedet forsøkte i sin forkynnelse å bygge på — regne med, gå ut fra — den almindelige manns og kvinnes rettsbevissthet og rettferdsfølelse, deres følelse for plikt og ansvar, deres dype krav om at livet må ha en mening, kort sagt alt det verdifulle og i dybeste forstand religiøse i vår menneskelige natur?»

Det er et sprengkraftig spørsmål. Og det kaller straks på et annet, som blant andre biskop *Alex Johnson* nylig har svart klart ja til: Kan en åpnere, «folkekirkelig» kristentype fremmes, under fastholdelse av en uavkortet kristen rettroenhet? Eller er det, som «Vårt Land» med en forøvrig anmassende og overflødig korreks til «Aftenposten» fastslår, den konturløse «almenreligiositeten» som her reiser hodet?

UNDER TROMMEILD

■ Presset for å bringe reklamen inn i vårt statlige TV-monopol øker — det frie næringsliv vil bruke mediet, og lokker med store summer til videre utbygning. Saken debatteres livlig — interesserte henvises til «Farmand» (26. februar), hvor begge parter kommer til orde, og til «Dagbladet»s leder 2. mars, hvor der sies klart nei.

Vi tror ikke «Dagbladet» er alene om å se med bekymring på dette presset. Erfaringene i utlandet tyder på nivåsenkning som sannsynlig følge. Enda betenkeligere synes oss to momenter som har opptatt relativt liten plass i debatten. Det første er den allerede langt fremskredne overkommersialisering av livet — også hos oss. Kjøp og salg er ikke alpha og omega. Det andre er det høyst betenkelige, at *appellen* (som er reklamens livsnerve) allerede forlenget utgjør et slikt konstant bombardement av menneskesinnet, i den livsform vi har utviklet, at ufølsomheten og avstumpningen — i rent psykisk selvforsvar — begynner å bli en reell fare.

«SKRIFT I SNE»

Kjetil Bang-Hansen og Thea Stabell spiller friskt to unge mennesker som skeptisk betrakter foreldrenes oppfatning av ektepakten.

De modne års muligheter for ekteskapskrise har — i kort rekkefølge — vært emnet for to norske spillefilmer: *Arlfjot Bergs* «Før frostnettene» («St. Olav» nr. 3) og nå *Pål Bang-Hansens* «Skrift i sne». I begge tilfeller møter vi «lovende» og lærenemme yngre filmfolk som tar sitt metier alvorlig. Her er adskillig profesjonell — om ennå uoriginal — kunnen. Her er en fotografering og et teknisk apparat som holder mål (lyden i sistnevnte film var forresten et unntak). Her er fiks filmmusikk. Savnes: Manuskripter med kvalitet og krav som tvinger filmskaperen ut over den behendige fingerlek, den skissemessige menneskeskildring, den tafatte problemstilling, den trivielt forenklete intrige. Hva nå med «Skrift i sne»?

Jack Fjeldstad spiller — i et lynrapt og artistisk fotografert sommer-Oslo — en veletablert kultur-journalist som først intervjuer, dernest forelsker seg hodeløst i, og endelig gir avkall på en gjestende israelsk foredragsholderske (*Margit Carlqvist*) — alt på tre dager. Hjemme sitter hustruen — intellektuell og radikal forlagskonsulent (*Helen Brinchmann*) — og sønnen, som er student, og morsomt spilt, i treffsikker formløs hvalpestil, av *Kjetil Bang-Hansen*.

Man strekker velviljen: Efter altfor mange fjøls til fjells og sprøyt til sjøs i norsk film, er en mer enn gjerne med på en seriøs problemstilling. Den ligger i generasjonsspenningen: Foreldrene inngikk et «frigjort» ekteskap engang i 30-årene: De skulle ikke «binde» hverandre lenger enn der «var dekning for». Sønnen og hans teaterskole-venninne opdager imidlertid ikke noen verdighet i den smerteblandede toleranse som farens eventyr 30 år senere avtvinger moren. For slik er jo ikke «livet». Slik er bare sviket. Ikke bare ser de — som vel all ubarmhjertig

(Forts. side 93)

Det er viktig å kunne nå det åpne, lydhøre sinn — når det gjelder. Ikke på vegne av Pepsodent eller Coca Cola. Men i det som virkelig angår oss vitalt, fordi det bestemmer vår kollektive og individuelle skjebne. Appeller om frihet, menneskelig solidaritet, tro og hjelpsomhet vil gjennom massemedia måtte gripe sinnene hos de mange, dersom vi skal greie omstillingen til den krevende nye verdens-sivilisasjon som nå blir til. Det forutsetter våken mottagelighet, ikke halv-bedøvede, inntrykks-trette forbrukere foran skjermen i de tusen hjem.

Frater Candidus.

ET SOGN I LONDON

«St. Olav» bringer her annen del av Bergljot Nygårds livlige London-reportasje. Første del sto i nr. 3 i år.

utstyret): Fotsid prestekjole med røde silkeknapper og ditto mavebelte, og feiende «Mandrake-kappe» til å ha

— Hei! Når ble vi uvenner så du ikke kan spise ved mitt bord?

Den eldre arbeideren snudde seg litt sjenert og kom borttil og satte seg. — Jeg så du hadde besøk så... Besøket var to nordmenn, og verten var monsignore Reynolds, sogneprest i et av Syd-Londons katolske sogn. Lunsjen — en meget lite smakelig kylling — ble inntatt på sognets lunsj-restaurant som holdt åpent hele uken for arbeiderne i distriktet. Kafeteriaen er innrettet i menighetens klubb som vi hadde besøkt en livlig lørdagkveld noen uker før. Nå var stemningen litt fredligere, med en jevn trafikk av sultne folk.

Noen hadde tydeligvis stambord hos oss, godtok de fremmede, pratet om sitt. Avtalte dagnad med monsignore — det er alltid noe som må gjøres for å holde vedlike det enorme klubbhuset, pusse opp kirken, bygge rom for speiderne og slikt.

Ved utgangen passerte vi en liten butikk som ble passet av en jentunge i ti-tolvårsalderen. Man kunne forsyne seg med billigbøker av alle slag, medaljonger, rosenkranser og krims-krams. Kassa-piken storesøster satt på en stol og nynet sakte for seg selv. Hun lyste opp da monsignore kom inn, fikk en klapp på kinnet. Hun er tilbakestående, og har ingen steder å være om dagen mens foreldrene er på arbejde, men her i den lille butikken har hun sitt kongerike, sitter og har det godt blant alle de fine tingene mens lillesøster tjener lommepenger etter skoletid.

Ute på gaten ble presten kapret av en høyrøstet mann. Vi trakk oss tilbake mens en livlig samtale pågikk, og da mannen gikk videre med en høflig sving av hatten, fortalte presten at dette var en av hans aller viktigste medarbeidere. Han har tjent seg rik på automat-salg, og nå strømmer pengene inn mens han bare kan sitte og telle dem. Men neimen om han soser seg selv eller pengene for det. Denne mannen er noe utenom den vanlige typen. Han stiller all sin tid gratis til disposisjon for monsignore. Er et organisasjonstalent av de sjeldne, og er etterhånden blitt uunnværlig i sognets maskineri.

Prestekontoret forteller litt om alt som foregår rundt fenomenet Reynolds. Bak døren henger «monsignore-

Norges største lager av grammofonplater

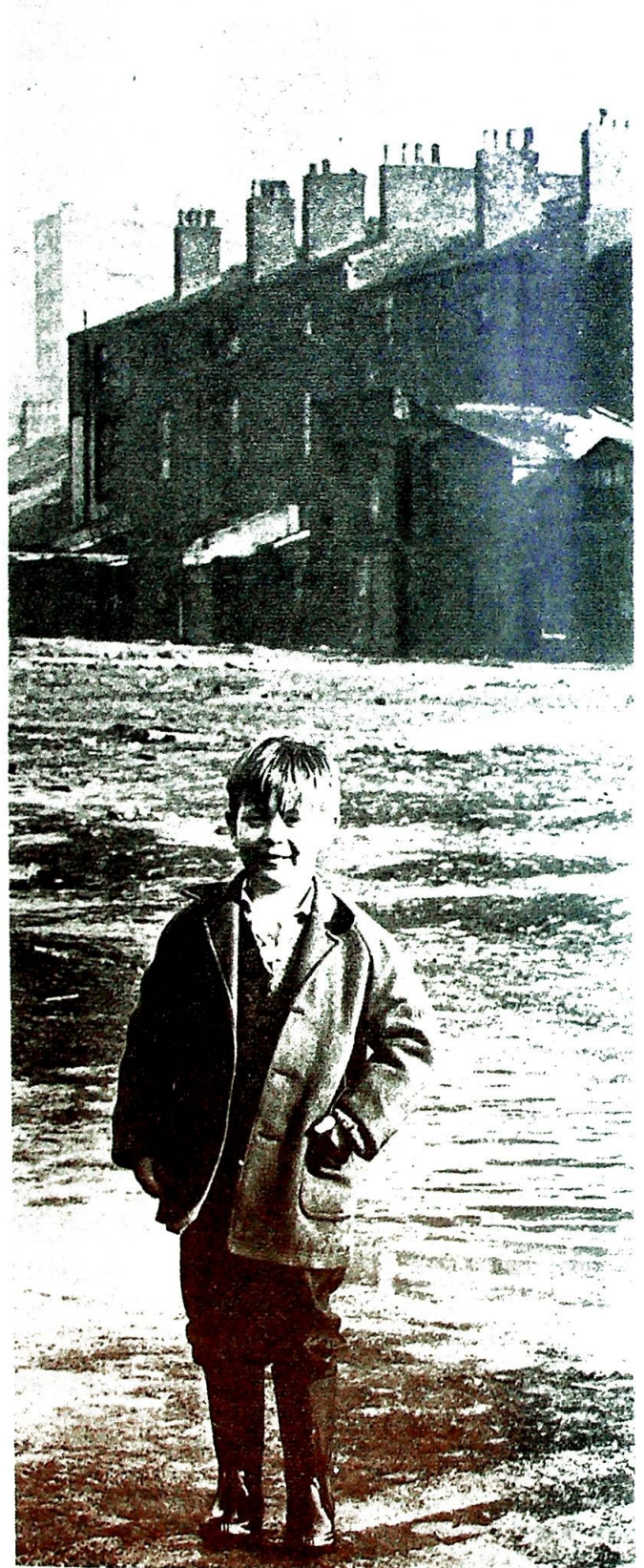
har vi på disse områder:

1. Gregoriansk og bysantinsk kirkesang.
2. Jødisk synagogesang.
3. Buddhistiske, muhammedanske, indiske o.a. religiøse seremonier.
4. Folkemusikk og sjeldne riter fra hele verden.
5. En mengde skønne komposisjoner med riktige instrumenter fra middelalder, renessanse og barokk.
6. Orgel, cembalo, eldre og moderne kirkemusikk.

Vi sender, eller helst: kom innom og vi prøvespiller plater for Dem.

Åpent kl. 9—16, lørdager til 14. eller senere etter avtale.

ST. OLAV FORLAG, Akersv. 5, Oslo 1. Tlf. 42 31 70

over. Jeg kikker bort på mannen der han sitter mørk og tung i litt loslitt jakkedress. Ikke noen påfugl, egentlig.

Skrivebordet flyter av lydband og papirer. Her er ymse minner fra en tur til Lourdes nylig, da Reynolds dro avsted med en flokk av Londons invalide barn, deriblant et intervju av en litt uvanlig art: En blind gutt eksaminerer Reynolds om *hans* opplevelser på turen. Et annet lydband viser seg å inneholde rene sekkepipeorgier. Det er «The Junior Pipers» på Italia-tur. Reynolds hadde klart å stable et reisefond på bena og ga samtlige av sognets spillende og dansende unger en uforglemmelig tur med spill i alle byer og audiens hos paven som høydepunkt.

SOGNEPREST MED KAFETERIA

Vil vi bli med en tur og hilse på en liten sekkepipepike? — Jo takk, gjerne, men fortell først hva alle disse papirene betyr.

— Å, det er bare noen salmer jeg lager innimellom. Jeg synes menigheten må synge litt mer, og enkelte av disse går riktig bra.

Vi blar i salmene. Kanskje en ny Petter Dass? Vanskelig å bedømme på fremmed sprog. Men plutselig smeller det mot oss: It's exciting, It's new! Football. Racing! Hva iallverden har det her å gjøre? Nedover arket hesteneavn, fotballklubber. Forbauselsen stiger. For her står det svart på hvitt at det er et katolsk tippeselskap og at ansvarshavende er monsignore Reynolds og M. O'Hagan.

Ekte norsk misbilligelse i blikket. — Gambler De, pastor? — Ja, kjære, De kan ikke få en engelsk mann til å slutte å tippe. Så har vi laget vårt eget selskap, passer på at det ikke foregår noen svindel, og inntektene går til driften av skolen og gamlehjemmet og slikt. Og så vedlikeholdet av klubben, da.

Hm. Merkelig sogneprest. Driver kafeteria, bar med skjenkerett, ungdomsklubb for tusen tenåringer av alle trosbekjennelser og kulører, leder privat tippeselskap og skriver salmer på fritiden.

Men det er ikke tvil om at han er populær. Vi tråkler oss gjennom trange, travle gater på vei til en av de digre leiegårdene for å hilse på en junior Piper. Stadig møter vi folk som hilser, og han kan navnet på alle sammen. En søppeltømmer stopper opp med kassa på ryggen, praier presten og ber om tips til neste ferietur.

— Han er kunstinteressert, forklarer Reynolds etterpå, han drar til Italia i alle ferier, og så må jeg hjelpe ham å planlegge.

— OG SEKKEPIPEORKESTER

Midt i en vanskelig fotgjengerovergang begynner han å fortelle om sekkepipeorkesteret. Menigheten besto vesentlig av Irske Jernbanearbeidere ved århundreskiftet, og de dannet tidlig et patriotisk sekkepipeorkester. Nå etter krigen ble det dannet en avdeling for skolebarna, og de siste årene har det utviklet seg til et av Londons mest populære bands. De er med i både fromme og mindre fromme prosesjoner. Her forleden

ledet vi et demonstrasjonstog til Buckingham Palace for å be dronningen gjøre noe med de elendige boligforholdene her. Det kom i TV og vakte oppsikt, men ellers har det ikke skjedd noe, sukker han idet vi starter kltringen opp trappene i en leiekaserne.

Fysjom, tenker jeg. Er han sosial oppvigler også? Tenk å lede demonstrasjoner! Men jeg er ikke halvveis oppe i trappen for jeg forstår oppviglingen meget godt: Her bor ti familier i hver etasje, felles do i en ende av gangen, umalte, rustne trapper, to knøttsmå rom pr. familie. Det minner om flyktningeblokkene i Hong Kong. Folkemylderet i trappen forvirrer ikke presten. Han snur seg og roper: — Hva ville De betale i Oslo for å bo et liknende sted? — Fins ikke slikt i Oslo, men jeg kan tro at en ca. femti kroner måneden ville være sannsynlig, sier jeg.

— Firehundre, takk! Det er jo ikke det at folkene mine ikke tjener. De tjener godt! Men de bruker lønnen sin til å betale for å bo verre enn bikkjer. Akkurat da kom det en virkelig hund nedover trappen. Den får et klapp på ryggen. — Hei, Maxwel, sier Reynolds. — Det er hunden til miss Binks, ikke sant? spør han en jentunge som danner kjølvannet opp trappen. Jo, blir det svart, det er riktig det. Jeg får lyst til å spørre om han har bokført katter og hunder i sognet sitt også, men tør ikke. Kanskje han *har* det.

På fjerde hylle er vi fremme. En liten skrapa tynn frue lukker opp, slipper oss inn med et hjertelig smil. Inn til et lite kjøkken med gamle sko i peisen, aviser på gulvet, og uvaskede bleier i en krok. — Det er bare tre unger hjemme, sier hun unnskyldende. Hun har syv. Stuen har akkurat plass til tre mugne stoppede stoler og en gasskamin. Hvor i all verden sover de? Våger ikke å spørre. Den minste ungen, et mirakel av trivsel og sunnhet på ett år sitter og leker med en fin sekkepipe. Storesøster på tolv tar den fra henne og blåser en reel på oppfordring. Hun *kan* spille. Den lille kåken ljomer. — Vi tar pipa med ut, sier presten. Så kanskje Katy vil danse til. Katy er åtte, og var også med til Italia.

Ute på lekeplassen strømmer ungene til. Katy har tatt på seg tre underskjørt for anledningen, samler etpar venninner, og så går dansen.

Efter forestillingen får alle aktørene en blank shilling. — He who calls the music, pays the piper, sier Reynolds. Blikket til oss sier omtrent: — Er det ikke flotte unger, kanskje?

Han er godt gammeldags stolt av sin hjord.

På toget hjem gjennom London satt vi i dype funderinger. Hva er egentlig det spesielle ved monsignore Anthony Reynolds? Hva er hans oppskrift? Jeg kan ikke finne et ord som dekker bedre enn realisme. Man tager hva man haver. Og man har: Fire-fem-tusen mennesker i elendige boligforhold, et digert, falleferdig menighetshus, en gammel stygg kirke, en mann som har nok penger og ingen jobb, heller i alt man har av kjærlighet og litt til, ryster det godt, strør på en tyve timers arbeidsdag, og vips — man har et samfunn av mennesker som ganske visst er mennesker på godt og ondt, men som er glad i tilværelsen, og har en sjanse i den.

NY BOK

AV DR. TEOL. J. v. d. BURG:

Forklaring av Daniels Profetier og Johannes' Åpenbaring, kr. 7.50.

Av samme forfatter:

Guds eksistens bevist av fornuften kr. 2.25
Den katolske lære om ekteskapet » 1.50
Kirken — Grunnforskjellen mellom katolsk og protestantisk kristendom » 5.50

CONCENTRA, Katolsk Kunst & Bokhandel, Akersgt. 61, Oslo

Nå blir det alvor med kontingenten!

På grunn av en nødvendig omlegging av ekspedisjonen av bladet, kan vi ikke lenger la det gå til langt ut i året med ubetalt kontingent. Alle etternølere anmoder vi derfor nå høfligst om å betale, — ellers må vi stoppe forsendelsen. Alle som har betalt for i år takker vil

Kr. 20.— innenl. 24.— utl. Postgiro 153 21, bankgiro 3965/163.

ST. OLAV's eksp., Akersv. 5, Oslo 1. Tlf. 42 31 70

giøs organisme. Såvel Skriften som traditionen og kirkehistorien forkynder os læren om de kristnes kollektive ansvar over for deres kirke. Tag for eksempel den tilbakevenden til den hyppige altergang, der har fundet sted. Denne tilbakevenden til den oprindelige tradition er ikke udelukkende sket, fordi en pave har skrevet under på et dokument. Grunden til, at den blev til noget, er, at der var folk, som uden omsvøb — men ikke uten risiko — gav uttrykk for den åndelige sult, der fortærede dem indefra. Og det samme kan siges om aftenmessen, om de nye regler for den eukaristiske faste og i det hele taget om alle de reformer, der er blevet gjennomført i de senere år. De er alle sammen kommet »nedefra«. Hvis de almindelige katolikker hverken hadde gjort eller sagt noget, ville en sådan passivitet måske være blevet betraktet som ærbødig lydighet. Ja, muligvis her på jorden, men i hvert fald ikke i Himlen! Derfor mener jeg også, at problem nr. 1 i Kirken i dag er at gengive det katolske lægfolk sansen for dets personlige ansvar.»

(Mgr. Roberts i en samtale med Martin Drouzy O. P.)

Nei, nei, nei! I samme prekestol, men ikke samtidig!

(Catholic Herald.)

* Tilgangen på prestestuderende i Ungarn øker tross ytre vanskeligheter. I alt studerer idag 303 unge teologi ved landets seks presteseminarer. Rekrutteringen foregår vesentlig fra arbeider- og akademiskretser i byen, tidligere kom de fleste studentene fra jordbruksbefolkningen.

UNG KATOLSK MANN (tysk)

søker møblert værelse for ca. 1—1½ år. (Tekniker ved tunnelbanen.)

Tilbud til:

H. Pannenbräcker,
Hotell Helsefyr,
Strømsvn. 108.

PIANOUNDERVISNING

ELI HOLT

Christiesgt. 23 IV, Oslo
Tlf. 37 45 64

**Kirkeguttekoeret
ST. HALLVARD-GUTTENE**

Dir. ØISTEIN VOGT
Enerhauggt. 3 - Tlf. 68 55 82

Skriftlig søknad.

NORGES KATOLSK KVINNEFORBUND

har felleskommunio n under aftenmessen
i St. Olavs kirke fredag 25. mars.

CARITAS

Oslo Bispedømmes socialarbeide.

Mange i bispedømmet trenger
hjelp, råd og veiledning.

Støtt trossfeller i nød!

Send din gave til

CARITAS OSLO

Fagerborggt. 17, Oslo 3, tlf. 69 30 15
Postgiro 2020 88 Bankgiro 40/42.696

FRANCISKUHJELPEN, OSLO

Urtegt. 29 II, tlf. 68 08 68

Kontortid 12—13
mand., onsd., fred.

LEGMANNSRÅDET

OSLO KATOLSK BISPEDØMME

Kontortid hver onsdag kl. 18—20 i
Akersv. 5, 1. etg. Tlf. 41 04 41.

**KATOLSK
INFORMASJON**

Studiebrevev.

Skriv etter prospekt.

P.boks 3664 gl.b. Oslo 1.

OSLO KATOLSK MENIGHETSPLEIE

Kontortid hver onsdag kl. 11—13.

Akersv. 5, Oslo.

FYRINGSOLJE

brukes av

St. Olavs kirke	}	Oslo
Bispegården		
St. Joseph's Institut		
Vor Frue Hosp. Nerveavd.		
St. Dominikus kirke		
Lunden Kloster	}	Arendal
St. Elisabethsøstrenes
Pleiehjem		
Sta. Katarinahjemmet	}	Bergen
St. Franciskus Kirke		
St. Franciskus Hosp.		
St. Pauls Kirke		
Vår Frue Kirke		
Marias Minde	}	Hønefoss
St. Franciskusøstrenes
Moderhus		
Øyenklinikken		
St. Josephs Hosp., Drammen		
St. Torfinns Klinik, Hamar		
St. Elisabeth Inst.	}	Hammerfest
St. Mikael's Kirke		
St. Mikael's Prestegård	}	Lillestrøm
St. Theresia Hosp.		
St. Franciskus Hosp.	}	Tromsø
St. Magnus Kirke		
St. Magnus presteg.	}	Trondheim
St. Elisabeth Hosp.		
Vår Frue Kirke	}	Tønsberg
Bispegården		
St. Olavs Kirke,	}	Tønsberg
Bispegården		
St. Olavs kirke	}	Tønsberg
St. Olavs Prestegård		
St. Olavs Klinik	}	Tønsberg

Ved bestilling av olje:
Oslo 68 34 60 - Service 68 34 69

ungdom — på den halvgamle erotikk som noe lett komisk (og tilskuerne smiler unektelig med dem når en satt Fjeldstad løper barbert i parken av bare *Indian Summer*). De føler visst også instinktivt, at den høyt priste «redelighet» mellom to mennesker som har grunnlagt et hjem, kanskje ikke fungerer så knirkefritt som den var tenkt — at ekteskapet altså bygger på andre og dypere liggende forpliktelser.

Poenget er godt — men manuskriptforfatteren *Odd Bang-Hansen* (filmen er et artig familieforetagende) utnytter det ikke. I sin komposisjon må han streve iherdig for å poetisere det halvsnuskede eventyret så det ikke havner i den åpenbare og banale karakterløsheten. Det lykkes ikke helt. Og dermed får *problemet* for liten plass — en del «atmosfære», men ingen løsning. Det virker som om forfatterens hjerte er tvilende og delt — han nener visst ikke helt å utlevere den uhjelpelige naivitet og den korte menneskeforståelse som dette ekteskapet var bygget på. Det blir bare et lite fikst spørsmålstepp i marginen: At familieddannelsen visst allikevel er vanskeligere enn som så.

«Skrift i sne» er bare en begynnelse. Men av en art og glimtvis med en nerve som gir oss appetitt på fortsettelsen i den seriøse norske film. Inntektsrapportene er riktignok nedstemmende: Publikum synes trofast mot fjolsene og sprøytet.

X.

ARBEIDSMØTE I HAMBURG

På generøs innbydelse fra Katholische Informationsstelle i Hamburg deltok en mindre gruppe norske katolikker i en arbeidskonferanse med tyske trosfeller i Reinbek ved Hamburg 26. og 27. februar. Tiltaket var en videreføring av kontakter som ble sluttet under det nordiske Ansgar-stevnet ifjor, og sam-

talene dreide seg særlig om felles anliggender vedrørende massemedia og informasjon og mulighetene for gjensidig kontakt over legmannsapostolatets praktiske problemer. Både de tyske og de norske deltagere var meget tilfreds over den nyttige utveksling, som ved gitte leiligheter vil bli fortsatt i fremtiden.

SPROGKOMMISSJON

H. H. Biskopen har oppnevnt en språkkommissjon for Oslo Katolske Bispedømme, med det oppdrag å arbeide for at de norske tekster som utgis i bispedømmets navn til bruk i liturgien får en sproglig høyverdig karakter. Kommisjonen, som holdt sitt konstituerende møte 7. mars, har følgende sammensetning: Universitetsstipendiat *Lars Roar Langslet* (formann), lektor *Ashjørn Jørgensen* (nestformann), pater *Hallvard Rieber-Mohn* O. P. (varamann: pater *Finn D. Thorn* O. P.), forfatteren *Ørnulf Ranheimsæter* (varamann: stud. mag. art. *Nils Heyerdahl*). Rådgivende medlemmer: Dikteren *Emil Boyson* og professor *Daniel Haakonsen*. Sekretær: Stud. mag. art. *Unni Klepper*.

AKADEMIKerkongress Sommeren 1966

En nordisk katolsk akademikerkongress avholdes i uken 31. juli — 8. august på Tranberg gård ved Gjøvik. Kongressens tema blir «Vatikankonsilet og Norden» og dens mål er å analysere den katolske kirkes aktuelle situasjon i Norden, samt søke veier til å «ajourføre» den i lys av Konsilets arbeide.

De emner som vil bli behandlet i foredrag og seminararbeide de enkelte dager er: «troens menneske», «legmannen som trosvitne», «det indre samarbeide i det nordiske apostolat», «nordisk katolisisme» og «nordisk kultur». En av dagene blir avsatt til utflukt til Jotunheimen. Detaljert program følger snart.

Interesserte oppfordres til å ta kongressen med i sine ferieplaner for sommeren!

Arrangementskomiteen.

HJELP!

Nå mangler vi bare leilighet (i Oslo) for å kunne gifte oss.
Kan noen hjelpe?
Frichsgt. 1 A, Oslo 3, tlf. 60 13 81
Henv.: BØRN R. WESTERSØ,

Gode Bergens-firmaer

1/2 Kr. Madsens Bok- og Papirhandel
Bryggen 5 - Loppen - Telefon 11 482
BERGEN

UR
hos
FINCKELSEN

I Nygårdsgaten v/Eldorado
og
i Sletten Shopping Senter

ERLING KRAGE A/S
PRYD- OG BRUKSKUNST
Bergen
Telefon central 14 110
Telegramadresse: «Kjell»

Johan H.
BENTZON
A/S
En gros - Telefon 10 106

HOPSDAL & DAHL A/S
Aut. Installatør, Radio-
og Utstysforretning
TORNØEGÅRDEN - BERGEN

FORSIKRINGS- og FIESELSKAPET
VEITA
STIFTET 1880
SAMMENSLUTTET MED
ÆOLUS OG *Bergens Brand*

K. & J. SOLHEIM
Kjøtt - Pålegg - Delikatesser
Egen Pølsefabrikk
Solheimgt. 25
Tlf. 99 016 Bergen

Echtes Følgeføndel?
NYGÅRDSGT. 19

A/S BJØRN
Tøsse **MØLLE**

JUBILEUM

I serien av jubileumsforedrag i foreningslokalet i Akersveien 5 taler fredag den 25. mars pater H. Rieber-Mohn om *Den troende er et fritt menneske*. Fredag den 1. april er emnet *Kirken søker de kristnes fulle enhet*, foredragsholdere er pastor Karl Hafstad og pater Ellert Dahl.

INDIA-AKSIONEN

Caritas Oslo fortsetter å ta imot bidrag til Indiabjelpen hele året ut.

TOPPMØTE I ROM

Torsdag den 24. mars finner et viktig møte sted i Rom mellom pave Paul VI og den anglikanske kirkes primas, erkebiskopen av Canterbury, dr. Ramsey. Paven og erkebiskopen vil søndag delta i en kort, felles gudstjeneste og etter det to dager lange besøket og samtalene vil det bli utsendt en felles erklæring som mange mener kan vise seg å bli et avgjørende bidrag i arbeidet for forening etter 432 års splittelse. Catholic Herald's Desmond Fischer skriver at dagsordenen for samtalene er strengt hemmelige, men legger til: Det er temmelig sikkert at spørsmålet om blandede ekteskap vil bli diskutert. Både erkebiskop Ramsey og andre anglikanske biskoper har ofte kalt dette problem ett av de største irritasjonsmomenter i forholdet mellom de to kirker.

KATOLSKE SKOLER

De statlige bidrag til de katolske skolene i England foreslås forhøyet fra 75 til 80 prosent. Det skal føres forhandlinger mellom det britiske undervisningsdepartementet og representanter for den katolske og den anglikanske kirke.

KIRKEN OG DE HOMOSEKSUELLE

Ledende katolikker i Storbritannia har gått inn for at straffereglene for homoseksuelle handlinger avskaffes. Blant de 500 prominente briter som har uttalt seg for dette er monsignor George Tomlinson, administrator i Westminsterkatedralen, forfatteren Graham Greene og skuespillerinnen Sybil Thorndyke. Monsignore Tomlinson fremholder at den katolske kirke anser at homoseksualitet hovedsaklig er et medisinsk og moralsk problem som man ikke kan behandle på samme måte som en forbrytelse.

Man venter at den nye loven, hvis den blir vedtatt, vil føre til at homoseksuelle i større grad enn tidligere oppsøker en lege. På grunn av straffebestemmelsene har mange vært forhindret fra å søke råd og hjelp.

* Femti personer fra andre kirkesamfunn demonstrerte i London mot at en katolsk prest deltok i en bønnegudstjeneste i en anglikansk kirke. Uttrykk som

«Forræderi mot reformasjonen» ble brukt. Pater Corbishley S.J. sier om hendelsen: «La oss bare vie oss arbeidet for enhet mellom alle kristne, mens vi forsøker å gjøre oss fri av den frykt, mistenksomhet og mistro som står som skranke mellom de forskjellige gruppene.»

* I en hilsen til det internasjonale katolske filmbyrået OCIC har paven understreket betydningen av at katolske legfolk er med i film- og fjernsynsarbeidet.

* I et brev til sine biskoper har 260 legfolk i USA bedt om støtte for å få den omtalte kardinal McIntyre, erkebiskop av Los Angeles til å forandre sin holdning i rasespørsmålet. Kardinalen har i den siste tid vært utsatt for heftig kritikk fra mange amerikanske katolikker fordi han konsekvent stiller seg utenfor Kirkens arbeide for de farvedes likestilling i USA.

EN INSTITUSJON VOKSER

Det er nå nesten tale om en institusjon, en sammenslutning av de skandinaviske prestestuderende som for to år siden for første gang møttes i Würzburg hos mdr. Holzapfel, skriver Rich. Hansen O.S.C. i et brev til oss fra «Kamilluskolleg». Deltagerantallet er steget fra 11 til 32, den 8.—9. januar møttes man i Köln hvor gode venner av den katolske kirke i Skandinavia var vertskap, dr.

Pastor d'Auchamps Romafærd.

1.—18. mai 18 dager d.kr. 1100.— K.hvn.—Roma—Assisi.
5.—26. juli 22 dager d.kr. 1350.— K.hvn.—Ravenna—Roma—Assisi.
15. sept.—2. okt. 18 dager d.kr. 1100.— K.hvn.—Roma—Assisi.
Prisen dekker alt unnt. utflukter. Program og tilmelding:
Schwartz, Ø. Farimagsgade 18, København Ø.

<p>KJENTE FREDRIKSTAD- FIRMAER</p>	<p>Norske Fina ^{A/s} Bensin - Petroleum - Fyringsoljer - Smøreoljer FREDRIKSTAD TLF. 5 820 TØNSBERG > 12 371</p>	<p>C. HANSSENS Trykkeri og Bokbinderi Tlf. 13 056 FREDRIKSTAD</p>
<p>KÅRE KRISTIANSEN Fiskeforretning Telefon 13 190</p>	<p>Byens spesialforretning Olsson TAPÉT OG GULVBELEGG Agentgt. 2 - Tlf. 17 080</p>	<p><i>Andr. Panne</i> Kontormaskiner - Kontorutstyr Storgt. 4 - Fredrikstad Tlf. 12 945</p>
	<p>EDVARDESEN & NORHEIM A/S Autorisert Installatør Radio og Elektrisk utstyr Tlf. 11 220 - Fredrikstad</p>	<p>ØSTFOLDMEIERIET Avd. Fredrikstad</p>
<p>O. Henriksens Sønner Aut. Rørleggere og Rørhandel Etabl. 1904 FREDRIKSTAD Sentralbord 15 840</p>		

Daniels og mgr. Holzapfel. Ikke bare danske, svenske og norske prestestuderende, men også belgiske, hollandske, spanske og tyske tuderende som er bestemt for oppgaver i det nordiske diaspora er med.

GREGORIANSK

To verdenskjente skandinaviske filmregissører, Ingmar Bergman og Carl Th. Dreyer er blant de 39 underskrivere på en anmodning til pave Paul VI om at den gregorianske sang må bli bevart i klostrene. Andre som har skrevet under er for eksempel Benjamin Britten, Pablo Casals, Gabriel Marcel, Jacques Maritain, Francois Mauriac og Philip Toynbee. Henvendelsen uttrykker håp om at klostrene ikke vil benytte seg av annen musikk enn den gregorianske, og at det ikke vil bli anvendt høytalere og annen mekanisk apparatur. Vi er, heter det i brevet, redd for at den

gregorianske sang — et av de største kulturelle og åndelige goder i Vesten — kan ende som en «arkeologisk» foreteelse.

Underskriverne gjør oppmerksom på at anmodningen ikke omfatter gudstjenester i sognekirkene.

SKANDINAVISK RETRETT I CLERVAUX

Som i de foregående år arrangeres det også i 1966 en skandinavisk retrett i benediktinerklosteret Clervaux, Luxembourg. Abbediet, som gjestfritt og interessert huser gjester fra Norden, ligger i naturskjønne omgivelser ved jernbanen Liège-Luxembourg-Ville.

Retretten begynner tirsdag 21. juni om kvelden og slutter fredag 24. juni om kvelden. Den prekes på svensk av pater L. M. Dewailly, en dominikaner og bibelforsker som er knyttet til sin ordens kloster i Lund. Emne: «Vår levende Gud».

Mannlige gjester kan bo i klosterets gjestefløy, kvinnelige i et pensjonat i abbediets nærhet. Pris pr. døgn: 100 belgiske frcs for herrer (ca. 15 norske kr.), og 210 belgiske frcs for damer (ca. 31 norske kroner).

Innmeldelse til Pater Dewailly, Råbygatan 9 A, Lund, Sverige. Tlf. 0412-160.04 snarest — senest innen 1. mai.

LEGFOLKETS APOSTOLAT

En ny publikasjon fra St. Olav Forlag har nettopp kommet ut. Det er den norske oversettelsen av dekretet «De Apostolatu Laicorum», *Legfolkets apostolat*.

Heftet som koster kr. 5,— er til salgs ved kirkene og fra forlaget, Akersveien 5.

Nettopp i disse dager hvor Kirken ber om vår hjelp og støtte

både innenlands og i et større perspektiv, kan man bl. a. merke seg disse ord i dekretet:

«Legfolket skal altså legge stor vekt på, og selv etter evne støtte, de karitative tiltak og alle former for sosiale hjelpeorganisasjoner, private og offentlige, — også internasjonale — som skaffer effektiv hjelp til enkeltmennesker og nasjoner som trenger det. Og dette skal skje i samarbeide med alle mennesker av god vilje.»

STAVANGER		
<p>OLAF L. MÜLLER Sykeartikler Drogeri og Parfymeri Stavanger</p>	<p>MOES AKTIETRYKKERI Stavanger</p>	 <p>PARKEN Bok og papir BERGE OG TJELFLAAT Kongensgt. 24 - Stavanger</p>
<p>Sengeutstyr og Hvitevarer <i>Norem Baade's</i></p>	<p>TEKNISK BUREAU A/S Tlf. 27 000 - Stavanger</p>	<p>Stavanger Likkistefabrikk & Begravelsesbyrå Jacob O. Krefting, tlf. 20 433 Magnus Madsen > 27 194</p>
<p>GULLKANT kaffe fra FRED. HANSEN</p>	<p>HELGE HELGESEN Slakterforretning Pedersgt. 7 Tlf. 22 919</p>	<p><i>Frue Meieri</i> STAVANGER</p>
<p>JOHAN FOSSE Musikkforretning STAVANGER</p>	<p>STAVANGER PLISSEFORRETNING Kjoler Bluser Undertøy</p>	<p>KROGH & PEDERSEN A/S Spesialitet kaffe STAVANGER</p>
<p>ROGALAND FISKESALGSLAG S/L Kontor og Lager tlf. 29 029 Detaljutsalg > 25 409</p>	<p>JOHAN JOHNSEN & SØNNER Blikk- og Kobberslagerforretning Tlf. 23 438</p>	

OBS: Bestilling på abonnement, annonser, og henvendelser vedr. adresseforandring, kontingent o.l. bes vennligst rettet til bladets ekspedisjon: St. Olav Bokhandel, Akersv. 5, Oslo. Tlf. 42 31 70.

OSLO

C. Tennant Sons & Co. A.s

Tollbodgaten 27 - Oslo - Telefon 42 18 94

OSLO

*Våre annonsører
er gode firmaer!*

T. S. JACOBSEN

BEGRAVELSESBYRÅ

Ullevålsvn. 1 - Oslo

Tlf. 33 23 34 - 43 22 36

Privat 55 77 87 - 69 43 72

Spesialforretning i
RUSTFRITT STÅL
for sykehusene

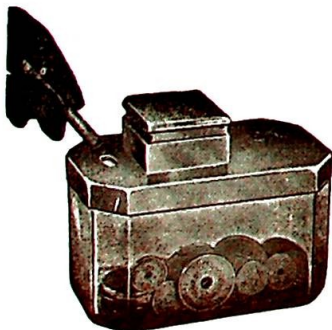
KNUT JUUL CHRISTIANSEN

Stortingsplass 7 II

Tlf. 33 36 24 - Oslo

Tlfgr.adr.: RUSTFRIKNUT

Å SPARE ER EN VANE-
SAK, EN VILJESAK, EN
KARAKTERSAK

«KLAR»

Fåes i banker over hele landet

Melitta
KAFFEFILTER

KAFFETRAKTER

og ekstra fin snusmalt
kaffe gir

BEDRE KAFFE
DRØYERE KAFFE

THRONSEN & CO.
BOKTRYKKERI

Bernh. Getzgate 3 b, Oslo

Telefon 33 18 34 - 33 32 37

WISBECH
AKTIESELSKAP

MAJORSTUA - OSLO
MASKIN- OG ELEKTROTEKNISKE
FABRIKKER

MALERMESTER

Otto Foerster

utfører allslags maler- og tapetserarbeide.

Tlf. 21 69 06

TÅSEN BOK OG PAPIR A/S
ERLING THORNE

Kaj Munks vei 41, Oslo 8
Tlf. 23 02 40

Allslags snekkerarbeid utføres

REIDAR MYRVOLD & SØNN

Gladsvei 23, Grefsen
Tlf. 21 18 32

KVALITET I
KJØTT, FLESK OG
PØLSEVARER

Jens J. Andersen

TØYENGT. 2, Oslo

Over til Kombinert!
Forsikringen som gir den beste
beskyttelse når skader inntreffer.

Gulli & Rokk.

ASSURANSE

Stortingsgt. 22 - Sentralbord 33 44 00
OSLO

Johan Olsen & Sønner

Entreprenørforretning

Etabl. 1896

KONGENSGT. 17 VII - SENTRALBORD 42 99 90